

نحوه طلب حاجت از خدا به روایت حضرت سجاد(ع)

۲ آذر ۱۳۹۴ ساعت ۱۸:۳۱

خداوندا، هر کس که حاجت به یکی از بندگان تو برد یا یکی از بندگان را سبب روا شدن حاجت خود پندارد، جز حرمان نصیبی حاصل نکند و سزاوار است که تو احسان از او بازگیری.

بی تردید سبک و سیاق ائمه معصوم علیهم السلام در همه امور راهگا و راهنمای ما برای توفیق است و از جمله این امور دعا و طلب حاجت کردن از خدای متعال است که امام سجاد (ع) در دعای سیزدهم صحیفه سجادیه به زیبایی تمام نحوه درخواست بنده به پیشگاه الهی را آموزش می دهد.

وَ كَانَ مِنْ دُعَائِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي طَلَبِ الْحَوَائِجِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى :

«اللَّهُمَّ يَا مُنْتَهَى مَطْلَبِ الْحَاجَاتِ وَيَا مَنْ عِنْدَهُ نَيْلُ الطَّلِبَاتِ وَيَا مَنْ لَا يَبِيعُ نِعَمَهُ بِالْأَثْمَانِ وَيَا مَنْ لَا يُكَدِّرُ عَطَايَاهُ بِالْأَمْثَانِ وَيَا مَنْ يُسْتَعْنَى بِهِ وَلَا يُسْتَعْنَى عَنْهُ وَيَا مَنْ يُرْغَبُ إِلَيْهِ وَلَا يُرْغَبُ عَنْهُ وَيَا مَنْ لَا تُفْنِي خَزَائِنُهُ الْمَسَائِلُ وَيَا مَنْ لَا تُبَدِّلُ حِكْمَتَهُ الْوَسَائِلُ وَيَا مَنْ لَا تَنْقُطِعُ عَنْهُ حَوَائِجُ الْمُحْتَاجِينَ وَيَا مَنْ لَا يُعْنِيهِ دُعَاءُ الدَّاعِينَ. تَمَدَّحْتَ بِالْغِنَاءِ عَنْ خَلْقِكَ وَأَنْتَ أَهْلُ الْغِنَى عَنْهُمْ وَنَسَبْتَهُمْ إِلَى الْفَقْرِ وَهُمْ أَهْلُ الْفَقْرِ إِلَيْكَ. فَمَنْ حَاوَلَ سَدَّ خَلَّتِهِ مِنْ عِنْدِكَ، وَرَامَ صَرْفَ الْفَقْرِ عَنْ نَفْسِهِ بِكَ فَقَدْ طَلَبَ حَاجَتَهُ فِي مَطَانِنِهَا، وَآتَى طَلِبَتَهُ مِنْ وَجْهِهَا. وَمَنْ تَوَجَّهَ بِحَاجَتِهِ إِلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ أَوْ جَعَلَهُ سَبَبَ نَجْحِهَا دُونَكَ فَقَدْ تَعَرَّضَ لِلْجُرْمَانِ، وَاسْتَحَقَّ مِنْ عِنْدِكَ قُوْتَ الْإِحْسَانِ. اللَّهُمَّ وَلِيَّ إِلَيْكَ حَاجَةٌ قَدْ قَصَرَ عَنْهَا جُهْدِي، وَتَقَطَّعَتْ دُونُهَا حِيلِي، وَسَوَّلْتُ لِي نَفْسِي رَفْعَهَا إِلَى مَنْ يَرْفَعُ حَوَائِجَهُ إِلَيْكَ، وَلَا يَسْتَعْنَى فِي طَلِبَاتِهِ عَنْكَ، وَهِيَ زَلَّةٌ مِنْ زَلَلِ الْخَاطِئِينَ، وَعَثْرَةٌ مِنْ عَثَرَاتِ الْمُذْنِبِينَ. ثُمَّ انْتَبَهْتُ بِتَذْكِيرِكَ لِي مِنْ غَفْلَتِي، وَنَهَضْتُ بِتَوْفِيقِكَ مِنْ زَلَّتِي، وَرَجَعْتُ وَنَكَصْتُ بِتَسْدِيدِكَ عَنْ عَثْرَتِي. وَقُلْتُ سُبْحَانَ رَبِّي كَيْفَ يَسْأَلُ مُحْتَاجٌ مُحْتَاجًا وَأَنْتَى يَرْغَبُ مُعْدِمٌ إِلَى مُعْدِمٍ فَقَصَدْتُكَ، يَا إِلَهِي، بِالرَّغْبَةِ، وَأَوْفَدْتُ عَلَيْكَ رَجَائِي بِالثَّقَّةِ بِكَ. وَعَلِمْتُ أَنَّ كَثِيرَ مَا أَسْأَلُكَ يَسِيرٌ فِي وَجْدِكَ، وَأَنَّ خَطِيرَ مَا أَسْتَوْهَبُكَ حَقِيرٌ فِي وَسْعِكَ، وَأَنَّ كَرَمَكَ لَا يَضِيقُ عَنْ سُؤَالِ أَحَدٍ، وَأَنَّ يَدَكَ بِالْعَطَايَا أَعْلَى مِنْ كُلِّ يَدٍ. اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَاحْمِلْنِي بِكَرَمِكَ عَلَى التَّفَضُّلِ، وَلَا تَحْمِلْنِي بِعَدْلِكَ عَلَى الْإِسْتِحْقَاقِ، فَمَا أَنَا بِأَوَّلِ رَاغِبٍ

رَغِبَ إِلَيْكَ فَأَعْطَيْتَهُ وَهُوَ يَسْتَحِقُّ الْمَنَعَ، وَلَا بِأَوَّلِ سَائِلٍ سَأَلَكَ فَأَفْضَلْتَ عَلَيْهِ وَهُوَ يَسْتَوْجِبُ الْحَرَمَانَ. اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَكُنْ لِدُعَائِي مُجِيبًا، وَمِنْ نِدَائِي قَرِيبًا، وَلِتَضَرَّعِي رَاحِمًا، وَلِصَوْتِي سَامِعًا. وَلَا تَقْطَعْ رَجَائِي عَنْكَ، وَلَا تَبْتُ سَبَبِي مِنْكَ، وَلَا تُوجِّهْنِي فِي حَاجَتِي هَذِهِ وَغَيْرَهَا إِلَى سِوَاكَ وَتَوَلَّنِي بِنُجْحِ طَلِبَتِي وَقَضَاءِ حَاجَتِي وَنَيْلِ سُؤْلِي قَبْلَ زَوَالِي عَنْ مَوْقِفِي هَذَا بِتَيْسِيرٍ إِلَى الْعَسِيرِ وَحُسْنِ تَقْدِيرٍ لِي فِي جَمِيعِ الْأُمُورِ وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، صَلَاةً دَائِمَةً نَامِيَةً لَا انْقِطَاعَ لَابْدِهَا وَلَا مُنْتَهَى لَأَمْدِهَا، وَاجْعَلْ ذَلِكَ عَوْنًا لِي وَسَبَبًا لِنَجَاحِ طَلِبَتِي، إِنَّكَ وَاسِعٌ كَرِيمٌ. وَمِنْ حَاجَتِي يَا رَبِّ كَذَا وَكَذَا (وَتَذَكُّرُ حَاجَتِكَ ثُمَّ تَسْجُدُ وَتَقُولُ فِي سُجُودِكَ) فَضْلَكَ أَسْنَى، وَإِحْسَانُكَ دَلْنِي، فَاسْأَلْكَ بِكَ وَبِمُحَمَّدٍ وَآلِهِ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِمْ أَنْ لَا تَرُدَّنِي خَائِبًا.

بار خدایا، ای آنکه درگاه تو آخرین مقصد حاجات است و تنها در نزد توست که به خواستها توان رسید. ای خداوندی که در برابر نعمتهایت بهایی نستانی. ای خداوندی که زلال عطایت را به منت تیره نگردانی. ای خداوندی که همگان به تو بلا نیاز شوند و کس را از تو بلا نیازی نیست. ای خداوندی که همگان را به تو رغبت است و کس را رخ تافتن از تو میسر نیست. ای خداوندی که هر چه خواهندگان از تو خواهند، خزاین نعمت فنا نپذیرد. ای خداوندی که ناموس حکمت را هیچ وسیله‌ای و سببی دگرگون نسازد. ای خداوندی که حاجت حاجتمندان از تو منقطع نشود. ای خداوندی که دعای دعاکنندگان به رنج نیفکند. به بلا نیازی از آفریدگانت خود را ستوده‌ای و تو سزاواری که از آنان بلا نیازی گزینی. آفریدگانت را به نیازمندی وصف کرده‌ای و آنان را سزااست که به تو نیازمند باشند. پس هر که بخواهد نیازمندی خویش را به خواهش از درگاه تو رفع کند و گرد بینوایی از چهره خود بیفشاند، حاجت خود از جایی خواسته که بایدش خواست و به دریافت مقصود از راهی رفته است که بایدش رفت.

خداوندا، هر کس که حاجت به یکی از بندگان تو برد یا یکی از بندگان را سبب روا شدن حاجت خود پندارد، جز حرمان نصیبی حاصل نکند و سزاوار است که تو احسان از او بازگیری.

بار خدایا، مرا به تو حاجتی است که کوشش من از دست یافتن به آن قاصر آمده بود و راههای چاره به روی من بسته شده بود. نفس من مرا واداشت که برآوردن آن نیاز، از کسی خواهم که او خود به روا شدن حاجت نیازمند توست و برای دست یافتن به خواسته‌هایش از تو بلا نیاز نیست. و این خود خطایی بود از خطاهای خطاکاران و لغزشی از لغزشهای گنهکاران. سپس به هشدار تو از خواب غفلت بیدار شدم و به توفیق تو پس از لغزش بر پای خاستم و چون به صوابم راه نمودی دیگر به سر در نیامدم و باز گردیدم. گفتم: منزّه است پروردگار من، چگونه نیازمندی دست نیاز به سوی نیازمند دیگر برد و چسان بینوایی به بینوای دیگر روی کند؟ پس، ای خداوند من، با رغبتی تمام آهنگ تو کردم و با اعتماد به تو روی امید به درگاهت آوردم و دریافتم که هر چه فراوانتر از تو خواهم باز هم در برابر توانگری نا چیز است و بخشش را هر چه فزونتر خواهم در برابر گشادگی باب عطایت باز هم حقیر است و کرم تو از سؤال هیچ سائلی به تنگنا نمی‌افتد و دست عطای تو فراتر از هر دست دیگر است.

بار خدایا، بر محمد و خاندانش درود بفرست و با من از کرم و عدل خود آن کن که فضل تو را در خور است نه استحقاق مرا. من نخستین کسی نیستم که سزاوار منع و طرد بودن و اکنون به تو رغبت یافت و تو به عطای خود او را نواختی. من نخستین کسی نیستم که مستوجب حرمان از درگاه تو بود و دست طلب به سوی تو دراز کرد و تو نومیدش نساختی.

بار خدایا، بر محمد و خاندانش درود بفرست و دعای مرا اجابت کن و به ندایم پاسخ گوی و به زاریهای من رحمت آور و آوازم را بشنو. مرا از خود نومید مکن، رشته پیوندم را با خود مگسل و در این نیاز که اکنون مراست، یا هر نیاز دیگر، به درگاه دیگر مران. یاریم نمای که مطلبم برآید و حاجتم روا شود و به خواستهام برسم، پیش از آنکه این مکان را ترک گویم بدان سان که سختی ها را بر من آسان سازی و در هر کار آنچه را خیر من در آن نهفته است مقدر داری.

بر محمد و خاندان او درود بفرست، درودی پیوسته و دم افزون و بی انقطاع و ابدی. و این درود را یاور من ساز و وسیله برآمدن حاجتم گردان، که تو فراخ نعمت و بخشندهای.

ای پروردگار من، حاجت من این است ... (حاجت خود یاد کن و سر به سجده بگذار و بگوی) فضل تو آسوده خاطر گردانید و احسان تو مرا به سوی تو راه نمود، تو را به تو و به محمد و آل محمد (ص) سوگند ملاّدهم که مرا نومید باز نگردانی.»

برگرفته از صحیفه سجادیه، ترجمه آیتی، صفحه ۹۰ و ۹۱

منبع: قدس آنلاین

آدرس مطلب :

<https://www.cafetarikh.com/news/۳۲۱۱۳/ع-سجاد-حضر-ت-روایت-خدا-حاجت-طلب-نحوه>